

Phần 4

Bảo Vy thật không ngờ Thoại My lại tác tễ đến như vậy. Cô thở dài nói như có lỗi:

- Em xin lỗi đã làm phiền anh rồi.

Lê Phương mỉm cười lắc đầu:

- Em đừng như vậy. Lỗi đâu phải do em.
- Nhưng em cũng gián tiếp gây phiền phức cho anh.
- Em đừng có nói vậy. Anh đâu có trách em.

Bảo Vy thắc mắc:

- Nhưng tại sao Thoại My lại uống rượu. Chẳng lẽ nó có tâm sự.

Lê Phương gật đầu:

- Chính vì điều đó mà anh hẹn em ra đây. Em nên tìm hiểu xem sao?

Bảo Vy hiểu được trách nhiệm của mình. Nên cô gật đầu:

- Vâng em biết mình phải làm gì rồi!

Hai người cười nói thật là vui vẻ. Lê Phương thân mật khuấy đều li nước cho Bảo Vy:

- Em uống nước đi!
- Cám ơn anh!
- Em sống với Chấn Hưng có vui vẻ không?

Bảo Vy khoe:

Chấn Hưng là người chồng rất lý tưởng

- Nhìn em anh cũng nhận thấy em hạnh phúc rồi.
- Vậy sao?
- Còn không thật à.

Bảo Vy đâu biết này giờ ông Chấn Lâm nhìn cô để quan sát. Đôi môi ông giựt giựt lên và tức giận. Cô vẫn cười nói một cách vô tư.

- Đời này em không còn ham muốn gì thêm nữa. Chấn Hưng rất tốt với em.
- Em uống thêm nước đi!

Bảo Vy chợt quan tâm:

- Em nghĩ anh cũng nên tìm cho mình một người để quan tâm chăm sóc.

Lắc đầu, Lê Phương lẩn tránh:

- Công việc của anh lúc này rất là bận rộn.

Bảo Vy nhìn anh:

- Vậy để em tìm giúp anh nhé!

- Thôi được rồi, em đừng bận rộn vì anh nữa. Chuyện tình cảm từ từ nó sẽ đến.

Bảo Vy lắc đầu:

- Anh cứ lòng bông vậy hoài em đâu thể yên tâm.

Lê Phương cảm động, nhưng em cố nén lòng nói tránh:

- Anh có gì đâu mà em không an tâm. Anh vẫn sống được mà.

Bảo Vy lắc đầu cương quyết:

- Em sẽ tìm giúp anh một người, lần này anh không thể từ chối em đâu.

Ông Chấn Lâm cố tình đi ngang và đánh rơi chiếc nón trước mặt Bảo Vy:

- Kia ba!

Ông Chấn Lâm ngó trừng con dâu:

- Không phải con đang đi làm hay sao?

Bảo Vy bối rối, cô biết nói làm sao đây với ba mình:

- Dạ con.. tình cờ gặp lại người bạn.

Ông Chấn Lâm nhìn Lê Phương một cách soi mói:

- Tình cờ thôi sao?

- Vâng ạ!

Ông hơi mỉm cười rồi bước đi qua luôn. Bảo Vy thấy trong lòng bất an. Đọc thấy điều đó trong mắt cô, Lê Phương giục:

- Vậy thôi em về đi!

Bảo Vy đứng lên:

- Vâng em về đây! Hẹn gặp lại anh.

- Em cẩn thận đấy!

- Em biết rồi!

- Có gì điện cho anh nhé Bảo Vy!

- Vâng!

Lê Phương lo cho cô quá. Đáng lý ra anh không nên hẹn cô ấy ra đây. Ngược lại không gặp cô anh cảm thấy nhớ.

Tối hôm ấy vì quá bồn chồn không an tâm. Nên Lê Phương lại gọi đến tìm Bảo Vy. Nhận ra số điện thoại của anh Bảo Vy hơi lo:

- Alô! Bảo Vy đây.

- Em không sao chứ Bảo Vy? Bảo Vy nói khẽ:

- An tâm em không sao.

- Thật chứ.

- Thật. Thôi nghe!

- Ngủ ngon!

- Ngủ ngon!

Bảo Vy vừa tắt máy thì Chấn Hưng từ nhà vệ sinh bước ra:

- Ai gọi giờ này vậy em?

- À một người bạn!

Chấn Hưng không một chút bận tâm nào. Anh bảo vợ:

- Anh đói lắm rồi em ơi!

Bảo Vy đẩy lưng anh:

- Vậy thì tranh thủ lên.

Ông bà Chấn Lâm và Chấn Kiệt đã chờ sẵn. Cậu ré lên:

- Nhanh lên ba mẹ, con đói lắm rồi!

Chấn Hưng cười hề hà:

- Ba xin lỗi, tại ba thôi!

Ông Chấn Lâm lên tiếng:

- Con khỏi giành phần lỗi về mình nữa.

Bảo Vy bắt gặp ánh mắt soi mói của cha chồng đang nhìn anh, cô hơi nhìn xuống.

Chấn Hưng vẫn vô tư cười nói:

- Chà, hôm nay toàn món ăn ngon.

Chấn Kiệt chu môi:

- Bà nội cố tình nấu cho con ăn đấy!

Bà Quế vuốt ve nói:

- Con ngoan lắm, nên được nội quan tâm thôi.

Ông Chấn Lâm khó chịu:

- Chiều quá nó sẽ hư đó.

Nó cãi lại:

- Không có đâu nội. Con vẫn ngoan và nghe lời.

Chấn Lâm mai mỉa:

- Ai biết được trong lòng mọi người đang nghĩ gì. Nhiều lúc nuông chiều quá sinh ra hư hỏng đó.

Bà Quế tỏ ra khó chịu:

- Ăn đi, sau nói nhiều vậy?

Chấn Hưng cũng vô tư:

- Phải đó, nên ăn đi chứ!

Chấn Hưng gấp miếng thịt để vào chén của Bảo Vy:

- Ăn đi em, em bảo là đói lắm mà.

Ông Chấn Lâm tăng hăng. Nhưng không nói gì. Bữa cơm diễn ra lạnh nhạt cũng qua nhanh. Về phòng Chấn Hưng hỏi vợ:

- Em hôm nay làm sao vậy?

Bảo Vy thở dài:

- Ba luôn có thành kiến với em đó anh không thấy sao?

Bảo Vy thành thật nói:

- Em thật sự ngộp thở lắm rồi anh có biết không?

Chấn Hưng choàng tay qua cổ vợ:

- Anh biết em bị áp lực nặng nề lắm.

- Hôm qua em có gặp lại người bạn cũ.

- Là ai vậy em?

- Người bạn từ tuổi thơ ấu.

- Vậy hả, gặp nhau chắc vui lắm!

Bảo Vy ngồi thờ ra.

- Cũng không có gì đặc biệt cả anh ạ!

- Vậy à! Thôi ngủ đi em.

Bảo Vy vẫn ngồi đó mắt nhìn đăm đăm vào Chấn Hưng:

- Trước khi quen em anh đã từng yêu ai chưa?

Chấn Hưng lắc đầu:

- Không đâu từ nhỏ đến lớn anh lo học. Khi tốt nghiệp ra trường mới biết em.

Bảo Vy cười cười:

- Thật vậy sao?

- Anh đâu có nói dối:

- Em tin anh!

Chấn Hưng giục:

- Thôi ngủ đi em!

Bảo Vy lắc đầu thoái thác:

- Em chưa muốn ngủ, anh ngủ trước đi.

- Em định đi đâu thế?

Bảo Vy mỉm cười:

- Em qua phòng con một chút. Còn một mình Chấn Hưng thấy có gì đó không ổn.

Chấn Hưng cũng đi theo sau lưng cô. Bảo Vy đắm chìm vào màn đêm mênh mông:

- Em có tâm sự sao Bảo Vy? Bảo Vy quay lại:

- Anh chưa ngủ sao?

- Đêm nay anh cũng thấy khó ngủ.

- Sao vậy anh?

- Anh cũng không biết nữa

Bảo Vy lo lắng:

- Sao anh không thử đi khám bác sĩ thử xem?

- Nếu vậy thì không cần đâu. Anh chỉ khó ngủ một chút thôi.

- Anh đó anh giỏi chủ quan lắm.

Nắm tay cô, Chấn Hưng nhắc nhở:

- Khuya lắm rồi, vào ngủ đi em!

Bảo Vy ngonn ngoãn đi theo sự dìu dắt của Chấn Hưng.

Sáng dậy. Bảo Vy đã thấy nhà cửa sạch sẽ ngăn nắp và có sẵn điểm tâm để trên bàn. Cô mỉm cười sung sướng:

- Anh tốt với em quá!

Chấn Hưng cũng cười:

- Em đi ăn đi rồi cùng đi làm với anh!

Bảo Vy gật đầu khen ngon:

- Ủ, anh làm ăn ngon lắm.

- Ngon thì ăn nhiều vào.

Bảo Vy từ chối:

- Anh ép em ăn vậy em sợ mập lắm đó.

Chấn Hưng choàng tay qua vai vợ:

- Mập cũng tốt chứ có sao đâu. Anh vẫn yêu mà!

- Em muốn giữ eo cơ!

Chấn Kiệt lên tiếng:

- Nếu mẹ sợ mập thì mẹ cho con một ít đi!

- Được mẹ cho con.

Chấn Hưng lại giục:

- Nhanh lên trễ lắm rồi!

Ông Chấn Lâm quở trách:

- Thì ra từ sớm giờ con hì hục dưới bếp là để làm điếm tâm.

Chấn Hưng nhận ngay:

- Ba mẹ cũng có phần.

Chấn Lâm xua tay:

- Sao con lại phải vất vả thế kia. Đó là phần việc của vợ con mà.

Chấn Hưng xì xoà:

- Ai cũng vậy thôi. Mỗi người một việc sẽ vui hơn. Ông Chấn Lâm tỏ ý không hài lòng:

- Làm như vậy vợ con nó được nước đấy.

- Đừng vậy mà ba. Hôm nào ba thử dậy sớm làm cái gì đó cho mẹ thử xem, mẹ sẽ mừng lắm.

- Con...

- Mẹ sẽ thương yêu ba lắm.

Ông Chấn Lâm xua tay:

- Thôi đi, ba không thể như con được.

- Sao vậy ba?

- Làm mọi vợ, ba không thể làm được.

- Như vậy làm sao mà mọi vợ chứ ba.

Ông Chấn Lâm nạt:

- Con thì còn biết gì nữa chứ.

Chấn Kiệt xen vào:

- Ba làm điếm tâm. Mẹ thì lo quần áo cho con thì công bằng mà nội.

- Hừ..

Bảo Vy nháy mắt với chồng. Hiểu ý Chân Hưng giục:

- Trễ lắm rồi đó.

Chân Kiệt rời ghế đứng lên:

- Đi cha con sợ cô giáo phạt lắm!

Cả gia đình Chân Hưng ra khỏi cửa. Ông Chân Lâm nhìn theo hậm hực. Đồ làm mọi vợ

Thoại My tự tay mang thức ăn mình nấu lên bàn. Thật là trời biết chiều lòng người. Bà Năm điện đến bảo là bị cảm không thể đến nấu cho Lê Phương ăn được. Dịp may hiếm có. Vậy là Thoại My đi chợ, về trở tay nấu nướng.

Lê Phương về thấy com canh để sẵn anh mỉm cười hài lòng:

- Ngon lắm! Hôm nay dì Năm lại cho mình ăn cá lóc nấu canh chua, cá rô kho tộ.

Thoại Vy bước ra, cô hớn hờ.

- Anh ăn có ngon không?

- Liên quan gì đến cô!

Thoại My vẫn mỉm cười:

- Nhưng em muốn biết là anh ăn có ngon không?

Lê Phương gật gù:

- Dì Năm nấu tôi ăn từ nhỏ đã quen rồi.

- Hôm nay anh không thấy có gì khác lạ sao?

Lê Phương vẫn vô tình:

- Có gì đâu vẫn như mọi ngày mà.

- Tôi thấy có gì đó khác một chút.

Lê Phương nhìn lại tô canh:

- Có gì đâu.

- Vì canh và cá hôm nay là do tôi làm đó.

Nhìn cô, Lê Phương hơi cười:

- Cô đùa sao chứ?

- Thật ra thì hôm nay bà Năm bị bệnh nên có điện đến xin nghỉ hôm nay.

Lê Phương ngạc nhiên:

- Vậy sao cô không nói sớm.

Thoại My nhìn anh:

- Nói sớm làm gì?

Lê Phương nhìn cô:

- Để tôi cảm ơn cô.

Thoại My lắc đầu:

- Không cần đâu. Nếu anh ăn thấy ngon là tốt rồi.

- Sao cô biết tôi thích ăn các món này.

Thoại My tỏ ra bí mật:

- Có gì đâu, nếu chịu khó tìm hiểu thì biết thôi mà.

Gật gật đầu, Lê Phương nói:

- Nói vậy cô cũng khó ghê nhỉ.

Thoại My đáp lí nhí:

- Hôm nay tôi làm các thứ đãi anh là đề xin lỗi chuyện hôm nọ.

Lê Phương vừa lau miệng anh vừa nói:

- Được tôi cũng không hẹp hòi gì. Tha cho cô đó!

Thoại My cười thật tươi:

- Vậy thì anh phải ăn hết đồ tráng miệng này nhé!

Nhìn đĩa trái cây, Lê Phương kêu lên:

- Ăn hết ư? Tôi không thể nào đâu.

Thoại My nhanh nhẩu:

- Có gì đâu tôi sẽ ăn giúp anh mà.

Lê Phương gật đầu:

- Vậy thì được!

Ăn xong, Thoại My tỏ ý muốn nói chuyện với anh. Nhưng còn ngại ngùng. Hiểu ý Lê Phương lên tiếng:

- Cô còn điều gì muốn nói với tôi phải không?

Sáng mắt nhìn anh Thoại My hỏi lại:

- Sao anh hiểu.

- Có gì thì cô cứ nói ra đi xem tôi có giúp được hay không?

Thoại My cười:

- Vậy là anh hứa đó nha!
- Tôi hứa. Nhưng mà phải xem chuyện cô nói ra như thế nào đã.

Thoại My áp úng:

- Thật ra thì chuyện như thế này. Tôi muốn xin việc làm anh có thể giúp tôi không vậy?

Lê Phương ngạc nhiên:

- Sao tự nhiên cô lại thích đi làm?
- Ở nhà đi rong hoài tôi thấy phí thời gian lắm.
- Cô có thể nhờ chị dâu của mình.

Thoại My lắc đầu:

- Tôi không thích làm ở chỗ của chị dâu.
- Thật ra thì làm ở đâu cũng vậy thôi. Miễn công việc tốt là được rồi.

Thoại My buồn hiu:

- Nếu anh không muốn giúp thì thôi. Xem như tôi chưa nói gì vậy.

Lê Phương lại nói:

- Thật ra tôi tìm việc cho cô thì không khó. Nhưng tôi chỉ sợ chị dâu của cô lại bảo là tôi nuôi cô không nổi nên bắt đi làm. Thôi không được đâu làm vậy kỳ lắm.

Thoại My viện lý do.

- Không sao, em sẽ nói với chị của em là, em thích đi làm mà thôi.

Lê Phương gật đầu:

- Để thử xem sao?
- Cám ơn anh!
- Cô khoan vội mừng đã. Vì tôi cũng không chắc lắm đâu à.
- Anh hứa là được rồi!

Lê Phương lắc đầu:

- Cô mừng đến như vậy sao?
- Đối với tôi mà nói, có việc làm là tốt lắm rồi. Thôi tôi không làm phiền anh nghỉ ngơi nữa đâu.

Lê Phương cảm thấy thật lạ cô ta hôm nay có gì đó thay đổi. Tốt với mình dữ thế? Anh mỉm cười một mình.

- **A**nh Chấn Hưng!

Chấn Hưng đang lựa mua ít trái cây về cho Bảo Vy. Nghe tiếng gọi anh quay lại.

- Ôi, Trâm Anh!

Trâm Anh bước lại gần hơn có vui vẻ hỏi:

- Mua trái cây cho bà xã phải không?

Ngượng nghịu, Chấn Hưng bảo:

- Mua cho con trai!

- Anh chu đáo ghê nhé!

- Em đi đâu vậy?

Trâm Anh hơi nghiêng đầu nhìn anh rồi nhận xét:

- Anh hơi gầy đi đó.

Chấn Hưng cười xuề xoà:

- Anh vẫn bình thường. Trâm Anh lại hỏi:

- Sao rồi anh hạnh phúc chứ?

- Có thể nói là rất hạnh phúc. Vậy còn Trâm Anh thì sao?

Trâm Anh trả lời giọng rất là tự nhiên:

- Ly dị rồi!

- Ly dị ư!

- Ly dị thôi có gì làm anh phải kinh ngạc.

- Sao lại phải đến nước đó chứ?

Trâm Anh nói câu nửa đùa nửa thật:

- Thú thật sống với anh ấy mà em cứ nhớ đến anh nên hạnh phúc bị rạn nứt đó.

Trợn mắt nhìn Trâm Anh, Chấn Hưng lắc đầu:

- Đừng đùa như vậy sẽ không tốt đâu Trâm Anh.

Trâm Anh hơi cúi đầu:

- Nhưng đó lại là sự thật. Em đâu biết nói dối.

Chấn Hưng nói như trốn chạy:

- Chúng ta bây giờ ai cũng có nhiệm vụ với gia đình cả. Em đừng như vậy. Hãy hàn gắn lại tình cảm gia đình

- Muộn mất rồi anh ạ!

Bàng hoàng nhìn cô, Chấn Hưng chẳng biết nói sao nữa.

Bốn năm trước cô ấy phụ tình anh đi lấy một kẻ giàu sang quyền thế. Bỏ lại anh bên đường đứng trông theo.

- Em biết là anh còn giận em lắm. Nhưng lúc ấy em đâu thể làm gì được.

Chấn Hưng xua tay:

- Anh không trách em đâu trước đây và ngay bây giờ vẫn thế.

- Anh nói thật!

Trâm Anh nói như reo:

- Em biết mà, em biết anh vẫn còn thương nhớ em. Đúng không!

Chấn Hưng lắc đầu:

- Em đừng hiểu lầm ý của anh. Anh bây giờ đã có vợ có con nhiệm vụ nặng nề lắm.

Trâm Anh hờn dỗi.

- Có vợ có con thì sao chứ! Em chỉ muốn thỉnh thoảng anh đi chơi với em thôi mà.

- Anh không muốn có lỗi với vợ anh dù một chuyện rất nhỏ.

Trâm Anh cười mai mỉa:

- Anh chung tình với vợ đến vậy sao?

- Anh chỉ muốn gia đình hạnh phúc để giáo dục con cái thành danh thôi.

Trâm Anh phụng phịu:

- Em đứng này giờ mỗi chân lắm rồi đó.

Chấn Hưng ậm ự.

- Anh xin lỗi, vì vợ con anh đang chờ ở ngoài xe.

Trâm Anh nhìn anh hờn dỗi:

- Em cho anh nợ lại lần sau đó nhé!

Chấn Hưng chờ có thể vội bước đi nhanh ra ngoài Trâm Anh đứng nhìn theo, đôi môi mím lại.

Hà Mẫn không ngờ Lê Phương lại nhận Thoại My vào làm thư ký riêng cho anh:

- Anh nhận cô ấy vào làm thật sao?

Lê Phương nhướn mày:

- Thì có sao đâu.

Hà Mẫn tỏ ý không hài lòng:

- Em không muốn cô ấy ngồi chung với em đâu.

Lê Phương nói đùa:

- Vậy thì em đổi chỗ đi! Hà Mẫn tròn mắt:

- Đổi chỗ của em ư?

- Em thấy thế nào!

- Đừng đùa như vậy mà anh.

Lê Phương nghiêm giọng:

- Cô ấy chỉ phụ giúp anh phần giấy tờ mà thôi. Dù muốn dù không thì anh cũng đã nhận rồi. Nên Hà Mẫn chỉ khuyên:

- Anh nhận cô ấy thì sao này anh phải chịu trách nhiệm đấy nhé!

- Em an tâm đi sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

Thoại My bước vào thấy hai người ngồi nói chuyện. Cô gõ cửa Lê Phương bảo:

- Vào đi!

Thoại My gật đầu chào Hà Mẫn nhưng lại nói với Lê Phương:

- Lúc nãy có điện thoại gọi tìm anh:

- Họ có nói là ai không?

Thoại My chớp mắt:

- Họ bảo là người ở công ty SS gì đó. Đã có hẹn với anh rồi.

Lê Phương sực nhớ:

- À, tôi nhớ rồi. Cô lo thu dọn mớ giấy tờ giúp tôi nhé.

Rồi anh quay sang Hà Mẫn nói như ra lệnh:

- Cô đi với tôi. Ta vào họp!

Ngồi thừ ra đó. Thoại My không hiểu tại sao mình không được vào họp. Cô thấy âm ức vô cùng.

- Sao buồn vậy?

Thoại My giật mình đứng lên. Thấy Hà Mẫn cô hơi mỉm cười:

- Có gì buồn.

- Không được vào hợp cùng giám đốc buồn lắm hả?

Lắc đầu, Thoại My nhăn nạy:

- Có gì đâu chị, chỉ hợp thôi mà. Được phục vụ cho anh Lê Phương là mình vui rồi.

Hà Mẫn nghe nổi giận, nhưng cô vẫn cố giữ vẻ tự nhiên:

- Trưa nay Thoại My tự đi ăn nhé! Anh Phương bận tiếp khách rồi.

Thoại My cười thật tươi:

- Em biết rồi chị.

Mím môi Hà Mẫn tức lắm. Nhưng cô nghĩ để xem cô ta còn vui như vậy bao lâu nữa:

- Cô không cảm thấy buồn thật sao?

Thoại My cười một cách thoải mái cô lắc đầu:

- Đẳng nào sáng và tối chúng tôi cũng cùng ăn với nhau rồi còn gì.

Thấy mặt cô vui và không vương chút nào buồn càng làm cho Hà Mẫn thêm âm ức:

- Vậy sao? Thế chỉ hai người ở cùng một nhà cô không ngại gì sao?

- Làm gì có. Chúng tôi quan hệ trong sáng có gì phải ngại.

Hà Mẫn nhìn Thoại My trân trân, cô vả lá:

- Nói vậy thôi chứ tôi thừa nhận một điều rằng anh Lê Phương là một người cực kỳ đúng đắn.

Thoại My gật gù:

- Điều này thì em có thể xác nhận. Người ta nói anh là tim lạnh, tim bằng sắt cũng đúng đấy.

Hà Mẫn tò mò:

- Sống chung với anh ấy cô chẳng thấy ảnh biểu hiện gì sao?

Con cáo già, tôi thừa biết. Chị điều tra tôi mà. Muốn được yên thân Thoại My đành phải nói:

- Lúc nào anh cũng nghiêm khắc khi ngồi nói chuyện với tôi:

- Vậy sao?

- Dường như anh ấy có một môi tình dang dở.

Hà Mẫn tò mò hỏi:

- Cô ấy đâu?
- Đi lấy chồng rồi. Anh ấy chỉ xem tôi như là đứa em gái vậy thôi.

Thái độ Hà Mẫn thay đổi nhanh:

- Này có khi nào cô nghe anh ấy nhắc về tôi không?

Nhuớng mày, Thoại My đáp mà chẳng cần suy nghĩ:

- Có chứ Thường xuyên nữa là khác.

Sáng mắt. Hà Mẫn hỏi dần:

- Anh ấy nhắc tôi như thế nào vậy?

Mím môi một phút Thoại My vẽ vờ:

- À, thì anh ấy bảo chị có tài, làm việc tốt. Có năng lực.

Hà Mẫn vui lắm, cô cười hơn hở:

- Vậy sao?
- Anh ấy còn bảo tôi phải học hỏi cách làm việc của chị nữa đó.

Hà Mẫn vui vẻ:

- Anh ấy nói vậy thật hả?
- Chị nhớ giúp đỡ tôi với nhé!
- Không thành vấn đề!

Thoại My đẩy luôn:

- Hôm nào rảnh em sẽ mời chị đến dùng cơm.

Hà Mẫn hỏi nhanh:

- Thật sao?
- Thật chứ.
- My hứa thì phải nhớ đó nhé!
- Nhất định rồi.

Đang nói chuyện ngon trớn Thoại My im bật, khi thấy bóng của Lê Phương xuất hiện:

- Xong chưa Thoại My?

Thoại My nheo nheo mắt với Hà Mẫn:

- Xong cả rồi anh.
- Tốt!

Thoại My lại hỏi:

- Còn gì nữa không anh? Lê Phương gật đầu:

- Cô xuống phòng tổ chức lấy mấy tờ hợp đồng lên đây.

Thoại My nhanh nhẹn bước đi. Hà Mẫn mỉm cười tỏ ra hài lòng:

- Cô ấy cũng giỏi chứ anh.

- Cô hài lòng rồi à?

Hà Mẫn cười tủm tỉm:

- Làm giỏi thì phải khen chứ sao anh?

Lê Phương gật gù:

- Cô ấy còn non trẻ. Cô nên vui lòng chỉ giúp thêm.

- Chuyện nhỏ! Cô ấy tuy xúc nổi. Nhưng cũng chỉ nhất thời thôi. Nhưng có trách nhiệm lắm.

Hà Mẫn trách nhẹ:

- Coi bộ anh cũng quan tâm cô ấy dữ.

- Cô ấy là em của cô bạn anh đấy. Hèn gì anh có hơi ưu đãi một chút.

Lê Phương nghiêm nghị bảo:

- Công tư phân minh rõ rệt làm ra làm, chơi ra chơi.

Hà Mẫn gật gù:

- Em hiểu ý của anh mà. Lê Phương nhắc nhở:

- Chuyện đi thăm gia đình công nhân có hữu sự, em lo đến đâu rồi?

Hà Mẫn khoe:

- Em làm xong rồi. Anh khỏi phải lo.

- Em làm chủ tịch công đoàn thì hãy cố gắng, đi sát từng người để kịp thời giúp đỡ họ.

Hà Mẫn nhìn anh khâm phục:

- Anh thật có tình có lí.

Lê Phương nhìn cô:

- Muốn người ta nhiệt tình với mình, thì trước hết mình phải biết người ta trước.

- Anh nói rất đúng.

Một lát sau, Thoại My quay trở lại trên tay ôm một xấp hồ sơ đưa cho Lê Phương:

- Tất cả nằm ở trong đây.

- Tốt.

Thoại My bước lại nơi qui định của mình.

Hà Mẫn tiến lại gần bên cô:

- Này, hôm nào rảnh tụi mình đi siêu thị mua sắm nhé!

Thoại My chưa kịp từ chối thì Lê Phương đã nói:

- Vậy cũng tốt. Hai người nên làm quen để hiểu nhau hơn.

Thoại My chào mời:

- Thỉnh thoảng chị ghé qua nhà chơi nhé!

Hà Mẫn gật đầu nhận lời:

- Được.

Thoại My nói đùa:

- Nhớ khi đến phải có trái cây.

- Chuyện nhỏ!

Hai người nhìn nhau cười ý nhị. Lê Phương thì đơn giản hơn. Họ thân nhau thì công việc sẽ dễ dàng hơn.